

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck en het duistere web

Deel 6 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Rechercheur De Klerck en het duistere web is een uitgave
van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2022 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: Prasit Rodphan
ISBN: 978-94-92715-58-6 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-59-3 (e-book)
NUR 331

www.e-pulp.nl
www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1.

Rechercheur De Klerck van het Rotterdamse hoofdbureau monsterte het verstarde, gespannen gelaat van het parmantige oude dametje tegenover hem en zag in haar ogen oprechte bezorgdheid en een vleugje angst weerspiegeld.

Ze stonden in de grote hal van het politiebureau. Het was halverwege de avond en tamelijk rustig.

Het oude dametje haalde gejaagd adem.

‘Ik heb lang overwogen wat ik moest doen,’ sprak ze met trillende stem. ‘Ik heb aldoor het gevoel tegenover een overmacht te staan en dat ik in levensgevaar verkeer zodra ik deze stap zet. Maar ik heb inlichtingen ingewonnen.’

‘Waarover?’ vroeg De Klerck vriendelijk.

‘Over u,’ antwoordde ze terstond. ‘U bent toch meneer De Klerck, geschreven met... eh, ee-er-cee-ka? Van de recherche?’

In haar stem klonk plotseling twijfel.

Hij glimlachte geruststellend.

‘Ja, ik ben Lucien de Klerck.’

Een zucht van verlichting ontsnapte aan haar mond. Haar gezicht ontspande zich iets.

‘Gelukkig, dan ben ik bij de juiste persoon. Ze zeggen dat u betrouwbaar... integer bent, niet... eh, corrupt.’

Van achter zijn balie sloeg de wachtcommandant hen met hoog opgetrokken wenkbrauwen gade.

Ze blikte vluchtig opzij. Ze kneep haar ogen half dicht en boog zich wat naar De Klerck toe.

‘Bij u durf ik wel aangifte te doen,’ sprak ze gedempt. ‘Kan ik u onder vier ogen spreken?’

‘Waarover?’

Het oude dametje blikte opnieuw schichtig opzij.

‘Dat... eh, bespreek ik hier liever niet.’

De Klerck knikte begrijpend.

‘Loopt u dan maar mee naar een van de aangiftekamers, mevrouw,’ sprak hij hoffelijk. ‘Daar kunnen we in alle rust praten.’

In een kalm tempo begeleidde hij het dametje naar aangiftekamer 1

en bood haar de bezoekersstoel aan. Zelf nam hij achter de desk plaats.

Voor ze ging zitten, zette het dametje haar tasje op de desk en knoopte met haar vrije hand haar donkergrijze mantel iets los. Ingeklapt aan haar andere hand bungelde een schattig, rood parapluutje waar druppels van af gleden. Nadat ze twee knopen had losgepeuterd, boog ze zich opzij en zette het parapluutje behoedzaam rechtop tegen de wand.

‘U hebt geen mooie avond uitgekozen,’ sprak De Klerck vriendelijk.

Met een onderdrukte kreun richtte het dametje zich op.

‘Volgens de app op mijn tablet zou het droog blijven en daarom besloot ik het te wagen,’ reageerde ze glimlachend. Ze liet zich op haar stoel zakken. ‘Gelukkig dacht ik bijtijds aan wat wijlen mijn moeder vroeger zei. April doet nog altijd wat hij wil.’

‘Zo is het.’ De Klerck gebaarde. ‘Met wie heb ik het genoeg kennis te maken?’

‘Is het... eh, noodzakelijk dat ik u mijn naam geef?’ stamelde zij onthutst.

‘Als u aangifte wilt doen wel.’

Ze gebaarde onzeker naar de computer.

‘En die zet u daarin?’

‘Ja.’

‘En elke rechercheur kan de aangifte inzien?’

De Klerck bezag haar gerimpelde gezichtje en de helblauwe ogen die glansden van angst. Hij schatte haar op begin tachtig. Haar lange zilverwitte haren waren samengebonden in een stijf knotje. Aan haar knokige vingers blonken vijf gouden ringen, twee daarvan bezet met een fonkelende briljant. Een gouden horloge omcirkelde haar smalle pols.

Nerveus frunnikte ze met haar rechterhand aan het crucifix dat aan een kettinkje op haar oudroze bloes rustte.

Ze keek hem indringend aan.

‘Bent u rooms-katholiek?’ vroeg ze.

‘Nee.’

‘Maar u bent wel gelovig?’

‘Ja, dat ben ik.’

Het oude dametje zweeg, bedachtzaam.

‘U vraagt zich af of u mij kunt vertrouwen,’ hielp De Klerck haar op weg. ‘U bent bang voor de... eh, eventuele gevolgen van een aangifte.’

Ze knikte onzeker.

‘Ik vrees voor de duistere machten,’ zei ze, opnieuw frunnikend aan het crucifix. ‘De duivel is zo machtig... heeft zoveel mensen in zijn greep. Ik heb er slapeloze nachten van. Ik weet wel dat ik op God moet vertrouwen. Maar ik moet u bekennen dat ik bang ben, meneer De Klerck. Bang voor de dood... een gewelddadige dood.’

Rechercheur De Klerck knikte begripvol.

‘Door wie bent u in gevaar?’

Het oude dametje maakte een vaag gebaar.

‘Het is niet een bepaald persoon, maar een groep. Een machtig netwerk met vertakkingen tot in de hoogste regionen. Ik weet niet wie daarvan lid zijn, wie ik kan vertrouwen en wie niet.’

‘Een misdaadsyndicaat?’

‘Zoiets.’

Ze sloot even haar ogen. Haar oogleden trilden voor ze uiteen weken.

‘Ik ben hier voor die arme kindertjes,’ zei ze toen.

Haar opmerking, die er wat plompverloren uitkwam, verraste De Klerck.

‘Kindertjes?’

Ze knikte ernstig.

‘De slachtoffertjes. Ze zijn in handen gevallen van geniepige... perverse mannen.’ Haar ogen fonkelden verontwaardigd. ‘Een netwerk van pedofielen, satanisten, die voor niets terugdeinzen en die door hooggeplaatste meneren worden beschermd. Hun misdaden worden toegedekt... verdoezeld.’ Ze slikte hoorbaar. ‘Ze hebben reeds tientallen slachtoffertjes gemaakt, meneer De Klerck. Ik vind het zo verschrikkelijk.’

De Rotterdamse speurder nam haar bezorgd op.

‘Zijn uw kleinkinderen ook onder de slachtoffertjes?’

Het oude dametje schudde haar hoofd.

‘Ik heb geen kleinkinderen,’ verzuchtte ze. ‘Mijn dochter koos voor haar carrière. Ze is nooit getrouwd. En mijn zoon...’

Ze zweeg abrupt, geschokt. Haar gezicht zag asgrauw.

‘Om welke kindertjes gaat het dan?’ vroeg De Klerck.

‘De kindertjes die ze ontvoeren.’

‘Namen?’

Het dametje schudde haar hoofd. ‘Ik ken die namen niet uit het hoofd. Die kunt u zelf wel opzoeken... als hun vermissing tenminste is opgegeven. Dat weerhoudt mij er niet van mee te doen... aan de heilige strijd tegen dit ultieme kwaad.’

‘U overweegt aangifte te doen. Maar u bent niet persoonlijk getroffen?’

Haar gezicht verkrampde. Onzeker blikte ze omhoog.

‘Ik verzin niet wat,’ sprak ze ferm. Ineens verdrietig voegde ze eraan toe: ‘Ik heb niemand tot wie ik mij kan wenden, niemand met macht... invloed. Ik ben maar een simpele weduwe. Mijn dochter woont in Amerika en mijn zoon...’ Ze slikte hoorbaar. ‘Mijn zoon zou aan kanker zijn overleden. Daarom won ik inlichtingen over u in. U bent mijn laatste hoop.’

‘Voor wie bent u dan bang?’ vroeg De Klerck kalm. ‘Hebt u hun namen wel?’

‘Er zijn heel veel mensen bij betrokken,’ sprak ze vaag. ‘Hoogwaardigheidsbekleders... een arts... een officier van justitie. Als ze horen dat ik hen noem...’

Ze zuchtte diep voor ze verder ging.

‘Ik wil u alleen een naam noemen als u mij belooft niets te noteren... als u belooft mijn ontboezeming in vertrouwen te behandelen. Ik wil dat u een onderzoek instelt.’

‘Goed, dat belooft ik u. Om wie gaat het?’

Het oude dametje haalde diep adem.

‘De spin in dit duistere web is meester Bödeker, officier van justitie van het arrondissementsparket Rotterdam.’

Rechercheur De Klerck deinsde iets terug.

‘Simon Bödeker?’ vroeg hij geschokt.

Angst sloop in haar ogen.

‘Kent u hem?’

‘Ja. Zuiver beroepsmatig. En hij is de leider van een satanisch pedofielen-netwerk?’

Hij zag aan haar ogen dat ze het ongeloof in zijn stem hoorde.

‘Ja.’

‘Hoe weet u dit?’

‘Er zijn onderzoeksjournalisten die het netwerk aan het... eh, blootleggen zijn. Er zijn kindertjes omgebracht, waarvoor de arts een verklaring van natuurlijk overlijden afgaf. Een ander kind verdween, maar de vermissing is nooit serieus bekeken. De zaak werd door de officier van justitie gezee... eh, gezee...’

‘Geseponeerd?’

Het oude dametje knikte bedroefd.

‘Door Bödeker?’

Ze knikte opnieuw.

‘Dit is slechts het topje van de ijsberg,’ sprak ze gespannen, waarschuwend. ‘Ik kon niet langer lijdzaam toezien. Het moet echt stoppen, dan vindt u toch ook, meneer De Klerck?’

‘Eh...’

Haar ogen fonkelden verontwaardigd.

‘Weigert u mij te geloven?’ sprak ze geagiteerd. ‘Jaarlijks verdwijnen er kinderen. Die moeten toch ergens blijven? Waarom worden ze nooit gevonden? Dan moeten er toch personen zijn die er meer van weten... die de daders de hand boven het hoofd houden?’

De Klerck knikte begrijpend.

‘Kunt u mij concrete informatie geven?’

Ze aarzelde even.

‘Mijn zoon wist meer...’ Ze schudde haar hoofd en begon opnieuw. ‘Jullie... eh, rollen toch pedofiellenetwerken op? Ik hoorde het laatst nog... arrestaties in vijf landen. Waar blijven dan de kindertjes? Dan moeten er toch meer netwerken zijn, netwerken die voortbestaan omdat ze worden beschermd... van hogerhand, door mensen met macht.’

‘Als u aanwijzingen voor mij hebt...’ probeerde De Klerck opnieuw.

Het oude dametje keek hem agressief aan.

‘U wilt toch niet ontkennen dat pedofilie bestaat? Als het bestaat, dan kunnen toch ook mensen in hoge posities deze... eh, aan-doening hebben? Mensen die in staat zijn een netwerk op te bouwen, te beschermen? Laatst was het nog een lid van de Tweede Kamer. Nu wordt er weer zo’n prominent beschuldigd, door mensen die hem van nabij kennen, die het kunnen weten... en u doet niets?’
Rechercheur De Klerck spreidde zijn handen.

‘Wat wilt u... dat ik hem op basis van enkele anonieme beschimpingen arresteer? Geef mij iets tastbaars, concreet bewijs.’

‘Waarom arresteert u hem dan niet en stelt u hem vragen?’ Haar stem klonk vol onbegrip. ‘Vóór er meer slachtoffertjes vallen. Ik verzin hier geen bedrieglijk verhaal, meneer De Klerck. Ik heb... ik heb... ik...’

Ze hyperventileerde. Na een ogenblik kwam ze tot rust en slikte hoorbaar.

‘Ja?’ sprak hij aanmoedigend.

‘Twee weken geleden... na afloop van de pontificale chrismanis in de Laurentius en Elizabethkathedraal, ben ik bij hem aan de deur geweest.’

De Klerck trok zijn wenkbrauwen op.

‘Bij Bödeker?’

Het oude dametje knikte. Tranen schitterden in haar ogen.

‘Ik heb het gejank gehoord... het hulpeloze gejank van een kindje dat hij in zijn woning heeft opgesloten. Ik werd er doodsbang van. Hij deed niet open, al belde ik zes, zeven keer. Het was nog licht, maar de gordijnen waren al gesloten. Ik weet zeker dat hij thuis was. Ik zag de gordijnen bewegen van waarachter hij me beloerde.’

‘Als u dat hoorde... en zag... waarom sloeg u toen niet direct alarm?’

Ze hief vertwijfeld haar handen.

‘Ik heb iets gehoord wat ik niet had mogen horen. De angst greep me bij de keel.’ Ze huiverde. ‘De duivel is zo machtig, meneer De Klerck. Ik vluchtte. Ik wilde wel alarm slaan, maar wie kan ik vertrouwen? Het politiekorps zal ook wel door deze satanisten zijn geïnfiltrerd.’

‘En dus hebt u inlichtingen over mij ingewonnen.’

Ze glimlachte onzeker.

‘Ik meende dat ik u wel kan vertrouwen.’

‘Bent u bang dat deze lieden u op het spoor komen nu u dit hebt verteld?’

Het oude dametje knikte verwoed. Met angstige ogen keek ze op.

‘Snapt u nou waarom ik doodsbang ben, meneer De Klerck? Na die akelige gebeurtenis vrees ik dat zo’n gluisperd mij op een dag van achteren besluipt en een mes in mijn rug steekt om mij voor goed het zwijgen op te leggen.’

De Klerck stapte traag en met diep gefronste wenkbrauwen de trap op. Hij had nog enige tijd met het oude dametje doorgepraat. Het gesprek had hem veel energie gekost. Hij peinsde of hij verstandig met haar was omgesprongen. De zeer ernstige beschuldiging aan het adres van Simon Bödeker, een gerespecteerd en zeer ervaren aanklager, hadden hem een ongemakkelijk gevoel bezorgd. Zelfs met de beste wil van de wereld kon hij de aantijging niet geloven. Naarmate het onderhoud vorderde, had het dametje dat sentiment bij hem gepield. Uiteindelijk was ze hevig ontdaan opgestaan en vertrokken.

Hij opende de deur van de researchkamer.

Ruben Klaver, zijn donkerblonde collega, keek op.

‘Zwaar gesprek gehad?’

De Rotterdamse speurder knikte.

‘Een oud dametje, dat liever anoniem wenst te blijven, beweerde een heilige strijd te voeren.’

De jonge rechercheur trok zijn wenkbrauwen hoog op.

‘Een heilige strijd?’ riep hij verwonderd. ‘Waartegen dan?’

‘Tegen een satanisch pedofielennetwerk.’

De Klerck slenterde naar zijn bureau en liet zich erachter zakken. Zonder omhaal van woorden herhaalde hij wat het oude dametje hem had verteld. De naam Bödeker liet hij achterwege.

Klaver knikte met een glimlach.

‘Ik heb erover gehoord,’ sprak hij geestdriftig. ‘Laatst was het in het nieuws. Op Crooswijk ligt een van de slachtoffertjes van de satanisten begraven.’

Nu trok De Klerck zijn wenkbrauwen hoog op.

‘Op Crooswijk? Een slachtoffertje?’

Klaver knikte fanatiek.

‘Er was een rel in het paasweekend, toen jij naar je schoonfamilie op Tholen was. Een club van pedojagers bezette enige tijd de begraafplaats. Toen ze vertrokken, was een kindergrafje bedolven onder bloemen.’

‘En dat kind was een slachtoffer van een satanisch pedofielennetwerk?’

Klaver knikte.

‘Dat beweren die pedojagers. Voor de dood van het kind gaf een

arts een verklaring van natuurlijk overlijden af. Maar het zou op gruwelijke wijze zijn misbruikt en vermoord. De ouders spreken dat met klem tegen. Ze zijn diep geschokt door de gebeurtenis op de begraafplaats.’

Rechercheur De Klerck knikte meelevend. ‘Dat kan ik me goed voorstellen.’

Hij wreef over zijn stoppelige kin.

‘Het is wonderlijk,’ sprak hij na een korte stilte, ‘hoe mensen elke keer weer kritiekloos bedenkers van complotten achterna lopen. Er zijn bijvoorbeeld lieden die weigeren te geloven dat de Amerikanen in 1969 op de Maan landden.’

Klaver glimlachte.

‘Op Facebook duiken figuren op die beweren dat de Aarde plat is.’

De Klerck knikte ernstig.

‘Berucht in dit kader zijn ook de *Protocollen van de wijzen van Sion*, een document dat de Russische geheime dienst construeerde om de bevolking tegen de Joden op te hitsen. Antisemieten gebruiken deze falsificatie nog steeds om te bewijzen dat er een zionistisch complot is om de wereldmacht te verkrijgen.’

Klaver grijnsde.

‘Men ziet overal een boze wolf loeren. Denk ook eens aan QAnon in Amerika en de verdachtmakingen rond het coronavirus. Dus je hecht geen waarde aan de complottheorie van dat oude dametje?’

De Klerck dacht even na.

‘Er was een kort moment dat ik twijfelde of ze misschien kennis zou hebben van een misdrijf. Ze begon over haar zoon.’

‘Wat zei ze over hem?’

‘Hij zou meer hebben geweten.’

‘Hebben geweten?’ herhaalde Klaver.

De Klerck knikte triest.

‘Hij zou zijn overleden aan kanker. Hij wist meer, zei ze, maar daarna kapte ze het onderwerp af. Ik vermoed dat het dametje weifelde of ze mij kon vertrouwen. Ik drong aan op concrete informatie. Ze gaf niets.’

Klaver keek zijn collega schuins aan.

‘Is ze overbezorgd?’

De Klerck knikte bedachtzaam.

‘Zoiets zal het zijn. Het is mijn overtuiging dat mensen zoals zij een sterk ontwikkeld rechtvaardigheidsgevoel hebben. Ze horen over vermiste kinderen en dat raakt hen diep.’

Klaver onderbrak hem.

‘Maar dat klopt ook. De lijst van kinderen die al jaren worden vermist, is veel te lang. Dat er een pedofiel aan het werk is, kun je niet uitsluiten.’

‘Je hebt gelijk. Zelfs een netwerk van pedofielen behoort, hoe verschrikkelijk ook, tot de mogelijkheden. Tot zover kan ik moeiteloos met hen meedenken. Het ontbreekt hen echter aan onderscheidingsvermogen, zoals bleek uit de drogredenen die deze mevrouw presenteerde. Dikwijls gaat dat gebrek gepaard met een vorm van paranoia. Ze meende dat het netwerk ook het politiekorps is binnengedrongen. Toen ik mijn bedenkingen uitte, begon haar stemming om te slaan... keerde ze zich tegen mij.’

Klaver gebaarde wild.

‘Je bedoelt... dat zij meende dat jij ook in het satanische complot zit?’

‘Ja. Ze was hevig ontdaan.’

‘Dat is toch te zot voor woorden,’ riep de jonge rechercheur kwaad. ‘Ze doet anoniem allerlei vage beschuldigingen, en als jij kritische vragen stelt, ziet ze in jou een potentieel gevaar.’

De Klerck knikte.

‘Ze meent warempel dat haar leven gevaar loopt.’ Hij zuchtte. ‘Vooraf na een bezoek aan de woning van de spin in het duistere web van het pedofielenetwerk. Ze voelde zich bespied. Sindsdien vreest ze dat ze in de gaten wordt gehouden, vreest ze voor een mes in haar rug.’

‘Een mes... van wie?’

‘Simon Bödeker.’

Klaver sperde zijn ogen open.

‘Bödeker? De officier van justitie?’

De Klerck glimlachte wrang.

‘Ik heb wel eens een fikse aanvaring met hem gehad inzake een verduisteringsdossier waarin ik veel tijd had gestoken. Hij liet de zaak op de plank liggen en wilde uiteindelijk seponeren. Dat was tegen mijn zere been.’

‘Dat moet voor mijn tijd zijn geweest,’ concludeerde Klaver. De Klerck knikte vaag.

‘Qua persoonlijkheid liggen we elkaar ook niet. Toch wil het er bij mij niet in dat Bödeker een pedonetwerk zou aanvoeren. Als er al een samenzwering bestaat, moeten we die zoeken in de schimmige catacomben van de complotdenkers. Ik denk dat er een duister web wordt gesponnen met als oogmerk enkele hooggeplaatste mensen in diskrediet te brengen... om hun reputatie te besmeuren. Een tijdje terug gebeurde hetzelfde in Bodegraven, waarbij een topman van het RIVM valselijk van een rituele moord werd beschuldigd. Ook nu hebben gewetenloze lieden een oud dametje in hun web gevangen. Hoe meer zij zich erin verdiept, hoe meer ze erin verstrikt raakt.’

‘Vandaar dat ze jou ook wantrouwd.’

‘Precies. Bij haar vertrek bezwoer het dametje dat ze het er niet bij laat zitten. Nu ze toch in Rotterdam is, zal ze de officier er hoogstpersoonlijk op aanspreken.’

‘Weet ze dan waar hij woont?’

De Klerck knikte.

‘Dat zei ik dus al. Twee weken geleden stond ze aan zijn deur, meteen na het bijwonen van de pontificale chrismamis in de kathedraal aan de Mathenesserlaan. Er werd niet open gedaan. Ze meende beloerd te worden en hoorde een kind huilen.’

Klaver keek geschrokken.

‘Een slachtoffertje?’

De Klerck knikte bevestigend.

‘Dat is haar overtuiging. Simon Bödeker is, als ik het me goed herinner, getrouwd.’

‘Dan heeft ze een van zijn kinderen gehoord,’ concludeerde Klaver opgelucht. ‘Heb je dat niet tegen haar gezegd?’

De Klerck liet een diepe zucht ontsnappen.

‘Ze is reeds te ver heen. Ze stond niet open voor die mogelijkheid.’

‘Wat een gek mens. En ze is niet de enige. Die demonstranten op Crooswijk waren allemaal even fel, even fanatiek.’

De Klerck knikte instemmend.

‘Ik vrees voor de gevolgen als een heethoofd... aangewakkerd door dergelijke verdachtmakingen... besluit met een mes naar de officier

van justitie te stappen. Het duwen van vijftien centimeter vlijmscherp staal tussen de ribben van Bödeker kan in de ogen van zo'n opgehitste naïeveling een heldendaad lijken.'

2.

Rechercheur De Klerck schoof de capuchon van zijn waxjas over zijn hoofd voor hij metrostation Blaak verliet. Het was even droog toen hij halverwege de ochtend op zijn vouwfiets stapte voor de rit van zijn woonschip, dat in de Hollandsche IJssel lag aangemeerd, naar het metrostation in Capelle aan den IJssel. Zelfs toen de metro ter hoogte van het Kralingse Zoom ondergronds dook, was het nog droog. Nu kwam het ijskoude water met bakken uit de hemel. De gevoelstemperatuur was winters.

Gelukkig hoefde hij niet ver. Over de bijna geheel verlaten Binnenrotte trapte hij tegen de harde noordenwind in naar het hoofdbureau, alwaar hij pas onder de beschutting van de arcade bij de entree in de handremmen kneep. Abrupt kwam hij tot stilstand. Hij stapte af en klapte op geroutineerde wijze zijn fiets in.

Bij het betreden van de grote hal zag hij Patrick van Gessel, de wat norske wachtcommandant, achter zijn balie in gesprek met een klein mannetje in een deftig, zelfs wat protserig zijden kostuum met vlinderstrik. De Klerck herkende commissaris De Froideville, de bureauchef ad interim, die commissaris Hakkel verving sinds diens vertrek naar Utrecht.

Beide heren hadden geen oog voor De Klerck.

Na zijn vouwfiets in de berging te hebben geplaatst, ging de Rotterdamse rechercheur met twee treden tegelijk de trap op.

Ruben Klaver zat alweer achter zijn bureau, met rode oortjes turend naar zijn computer. Hij keek vluchtig op en glimlachte.

De Klerck posteerde zich bij het bureau van zijn collega.

'Waar ben je mee bezig?'